

Настанак Глагољице

Улоге:

1. Наратор _____
2. Кнез Растислав _____
3. паж _____
4. паж _____
5. гласоноша _____
6. цар Михаило _____
7. Патријарх _____
8. Константин _____
9. Методије _____
10. дворјанин _____
11. дворјанин _____

Наратор:

У далекој словенској кнежевини Моравској, кнез Растислав забринуто прима гласоношу...

На сцени седи кнез Растислав и прича са пажевима и дворјанима. Гласонаша улази врло озбиљан и забринуто, обраћа се кнезу са наклоном.

Гласоноша:

Честити кнеже, све више и више проблема имамо с народом, јер читати и писати не зна на нашем језику, слова немамо! Зато на службу Божју не желе ићи јер народ не зна немачки и латински језик. Шта да чинимо честити кнеже? (мала пауза)

Кнез Растислав забринуто говори:

Не знам шта нам је чинити! Народ нам се отуђи и Немци посташе, а и Латини тако ми Христа Спаситеља (прекрсти се). Не знам мој верни друже! Заиста не знам.

Паж врло бојажљиво почиње свој говор:

Извините честити кнеже, али ја се вратих са путовања из Цариграда к'о што знате. И тамо чух, да цар Михаило и патријарх Фотије сваком народу ко их замоли шаљу учитеље да народ уче вери Христовој на њиховом језику. Па хтедох да предложим, ако дозвољавате, да тражимо од цара и патријарха помоћ, па шта нам Господ Бог да!

Кнез Растислав врло радосно говори:

Добро кажеш пажу, написаћу писмо и у писму замолити и цара и патријарха да нам учитеље пошаљу, ако то буду хтели. Упознаћу их са нашим стањем, па ако Господ Бог да, те нам добро одговоре биће добро, ако ли не!...(кратка пауза) Не знам шта нам је радити...(опет забринуто говори)

Сви силазе са сцене, наратор се појављује, а цар Михаило седа на столицу, а патријарх Фотије такође улази и на другом крају бине моли се пред иконама и метанише, са бројаницама у руци.

Наратор:

У Цариграду је лето Господње 861. гласоноша је донео писмо моравског кнеза Рагислава и поздраве у Цариград.

Док наратор говори, гласоноша даје цару Михаилу свитак са наклоном. Цар Михаило чита писмо и долази код патријарха Фотија, који се у другом делу бине моли пред иконом.

Чује се патријарх Фотије и његова молитва:

Свети Боже, Свети Крепки, Свети Бесмртни помилуј нас!

Цар Михаило приступа патријарху целива му руку тражећи благослов. Патријарх га благосиља!

Цар Михаило:

Свјетејши, добих чудно писмо данас од Словена са Севера који траже да им учитеље писма пошаљемо, ево и сами видите!

(даје свитак патријарху и патријарх чита, када заврши са читањем завије свитак).

Патријарх чита писмо врло забринут:

Да, да врло сам забринут, но да видимо шта нам је радити! (кратка пауза...) Ако нешто не предузмемо Латини их прогуташе и већа штета но корист. Но, ја нешто мислим, да им браћу Кирила и Методија пошаљемо, да их науче писати и читати! И ако писмо немају, Браћа ће га смислити и написати. Шта кажеш честити царе, да Браћи поверимо овај задатак?

Цар Михаило мало премишља и каже:

Свјетејши, добра је то мисао. Браћа Кирило и Методије, знају словенски језик вероватно и писмо њихово знају. А ја ћу ујутру чим сване послати по Кирила да му кажем, шта се договорисмо!

Цар Михаило седа на своју столицу, а патријарх силази са сцене.

Наратор:

И када свану дан цар позва из свете цркве Софије Константина.

Константин долази и клања се цару који седи на својој столици са речима:

Четити царе, каква је невоља те ме пре сунца, позва у одаје своје?

Цар даје свитак Константину са речима:

Знамо да ти је здравље нарушено, али те молимо да нам жељу испуниш, свјетејши патријарх и ја се договорисмо да теби и брату поверимо задатак да идете у Моравску кнезу Рагиславу, да браћи иноверној помогнемо!

Константин:

Светли царе, а да ли они имају слова и писмо?

Цар Михаило:

Ми смо тражили да видимо постоје ли слова на словенском језику, као и многи цареви пре нас, али их нисмо нашли. Но, ти и твој брат направите писмо па да вас пошаљемо у Моравску да извршите посланство на радост Господа и свих нас.

И цар и Константин силазе са сцене на сцену улази Методије који седа за сто и почиње нешто да пише са трском на свитку. За то време наратор говори. И док наратор говори улази Константин на сцену, изљуби се са братом и почну да се моле

заједно, па заједно седају за сто и крећу да смишљају слова. Испред њих је гомила свитака, књига, трски итд...

Наратор:

Кирило одлази на Олимп где његов брат Методије монах би, па Браћа постише четрдесет дана и молише Господа да им да снаге да саставе Словенско писмо. И Господ одговори на молитве њихове те они начинише словенско писмо и назваше га Глагољица. А затим браћа дођоше ка цару Михаилу у Цариград.

При крају говора наратора на сцену улази цар Михаило и седа на своју столицу. Када наратор заврши говор, Браћа сачекају неколико тренутка па носећи свитак прилазе цару са наклоном. Затим се Методије обраћа цару.

Методије:

Честити Царе, Господ даде те ми словенско писмо начинисмо и Глагољица га назвасмо!

Константин се окреће према публици и отвара свитак са словима Глагољице. Свитак је врло дугачак да падне на под.

- ***КРАЈ*** -

аутор Славица Шушњаревих, вероучитељ